

„Naa, hvordan staar det saa til i Hjemmet, Else?“ spurgte Emanuel for at lede Samtalen ind i et andet Spor. „Vor kære gamle Bedstefa'er er vel helt stolt af den Lykke, han gjorde med sin Tale igaaftes. Det var virkelig ogsaa et højtidstfuldt Øjeblik for os alle.“

„Ja ja, han er saamænd saa glad som et Barn. For det havde han jo dog aldrig ventet, at han skulde blive til Taler. Men han er jo taknemmelig for, at Vorherre har villet benytte ham som sit Redskab og give ham Velsignelse til at sige det rigtige Ord i en stor Stund.“

Samtalen blev afbrudt af Abelone, der kom frem i Døren og med sin stærke Stemme forkyndte, at Bordet var dækket. I det samme rejste Bedstemoderen sig for at gaa. Emanuel søgte at overtale hende til at blive og spise sammen med dem; men hun havde lovet Kristen Hansen at være ved Møllevejen, naar han kom tilbage, og det var allerede paa høje Tid, hun kom afsted.

„Jeg maa jo ogsaa hjem og berolige Fatter. Han gaar jo derhjemme og tror, at der er sket en stor Ulykke.“

Hun fik igen sin Kaabe hægtet og Hovedklædet bundet under Hagen. I Døren vendte hun sig endnu en Gang, nikkede og smilte til Gutten og sagde:

„Kom nu ud til vos paa Søndag, saa skal du faa Raamælkskage, min Dreng, om den røde Kvie ellers vil kælte.“ Og vendt mod Emanuel tilføjede hun: „Fatter har solgt den sorte Brummeko. Det er ellers svært sløje Priser iaar.“

VI

Den øverste Ende af det lange Bord i Storstuen var dækket med et brunt Voksdug. Paa dette stod to dampende Lerfade med Kaal-suppe, et halvt Rugbrød, en Underkop med grovt Salt og den sædvanlige Vandkrukke med Trælaag. Emanuel tog Plads for Bordenden. Paa hans venstre Haand, inde under Vinduet, sad Niels og den gamle Søren, Gaardens Røgter, et tre Alen højt Vrag af en Arbejdsmaskine — lutter Knokler og store Ledknuder — der foroven endte i et lille, ludende Hoved, som ikke bestod af stort